

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Sextonde kapitlet – i vilket Zeke gör en ny omstart och försöker meditera

Nu när jag inte hade något jobb fanns det ingen anledning att gå upp så tidigt på morgnarna. Men jag ville inte förfalla alldeles. Jag satt i köket och tittade mig omkring. På diskbänken stod sex tomma filmjölkskartonger och luktade. Egentligen var det meningen att jag skulle skölja ur dem och sedan vika ihop dem snyggt och prydligt så att de inte tog för mycket plats i återvinnningen. Men jag pallade aldrig. I stället stod de och torkade in fullständigt och fyllde halva diskbänken. Pappkassen med tidningar var översvämmad igen sedan länge. Jag kom knappt fram till fönstret för alla gamla tidningar som låg där. För att inte tala om all jävla reklam de vräkte över en varje vecka. Vasken var full med disk. Dagen innan hade jag fått ett litet kortvarigt ryck och fyllt hon med varmt vatten och diskmedel. Tänkte att jag skulle låta skiten stå i blöt ett tag så att det blev lättare att diska. Men rycket gick över och jag hade fortfarande inte diskat. Nu drog jag mig för att sticka ner handen och dra upp proppen. Det flöt en rödgul hinna ovanpå ytan. Antagligen rester av chili con carne som hade lossnat från tallrikarna. På elementen hängde fortfarande kalsonger och strumpor och golvet var fullt av tvätt som torkat men som jag inte pallat samla ihop, vika och lägga in i lådorna där de borde ha sin plats. Ville jag ha det så här? Nej, det ville jag ju inte. Men det var precis som om jag sket i allt med vilje. Hur lång tid tog det att vika lite tvätt? Tio minuter? Vad gjorde jag som var så brått att jag inte hann med det? Inte ett jävla skit. Aldrig fick jag så lite gjort som när jag var ledig hela dagarna. Det var ett jätteprojekt bara att gå och handla. Men nu skulle det bli ändring. Nystart. Igen. Det gällde att skapa rutiner som jag kunde hålla mig till. Jag bestämde mig för att gå upp senast klockan åtta varje morgon och att jag skulle ligga i sängen innan klockan elva på kvällen. Dessutom borde jag bli bättre på att äta frukt och grönsaker. Inte sitta inne hela dagarna. Rudolf hade ju sagt att jag skulle promenera mycket. Minst en timme om dagen skulle jag vara ute. Så ville jag börja meditera. Det hade jag tänkt ända sedan jag sett en intervju med Leonard Cohen när han var munk i ett buddistkloster.

Klockan var halv elva och jag satt och käkade frukost. Fil med havregryn. Det var flera veckor sedan jag ätit upp den sista müsli och sen hade jag inte pallat blanda ny. Precis när jag hällde vatten över tesilen blev jag så in i helvete skitnödig. Ibland var det helt otroligt så långsamt fyra minuter kunde gå. Jag fick kämpa som ett djur för att inte skita på mig och sedan var jag på väg att spilla ut hela tekoppen på väg in på dass. Det hände ofta att jag drack te inne på toa medan jag läste tidningen eller en bok. Magen var i olag på något sätt. Jag

brukade inte ha några problem med att sitta i min egen bajslykt. Man kände den liksom inte. Men det här var något annat. Jag var tvungen att ställa mig upp och spola efter första omgången. Det gick inte att stå ut annars.

– Vad fan har jag ätit, tänkte jag.

Svaret var: vita bönor två dagar i rad, sedan ärtsoppa. Plus att jag varit orolig ända sedan jag kom hem från Rudolf. Jag hade lite ångest för att hade jag fått tårar i ögonen. Trots att jag knappt sagt någonting så kändes det som om jag blottat mig lite för mycket. Fast det var ju egentligen han som blottade sig mest. Det verkade han inte ha några problem med. Det kanske var det som gjorde mig orolig. Hur som helst så var jag jävligt dålig i magen. Boken jag hade med mig var bra. Leif Panduro. Inget Nobelpris. Det spelade ingen roll. Jag hade alltid tyckt om att sitta och läsa på dass. Det var som om man fick vara i fred när man satt och sket. Det fanns visserligen goda skäl till det. Framför allt en dag som denna när jag inte ens stod ut med stanken själv. Att torka sig var inte lika roligt. Jag tyckte att det var ett jävla nödvändigt ont. Alltid var det något som gick fel. Antingen var pappret slut så att man fick gå med brallorna vid anklarna ut till garderoben och hämta en ny rulle eller så var man helt jävla kladdig så att det aldrig blev torrt eller också gick pappret sönder så man körde fingret rakt upp i rövhålet. Sket man för ofta så blev man sårig i häcken för att det enda pappret man hade råd att köpa var strävt som femmans sandpapper.

Alltnog. Jag lyckades komma ut från dass utan missöden och passade till och med på att borsta tänderna när jag ändå var där inne. Sedan gick jag in i sovrummet och klädde om, bäddade sängen och samlade ihop alla kläder i hela lägenheten. Det tog mig sju minuter att vika hela högen. Jag tog tiden. Gjorde det hela till en tävling och eftersom jag var den ende deltagaren vann jag i stor stil.

Sedan tryckte jag ner alla filmjölkspaketerna i slasken, knöt ihop den fulla påsen och satte i en ny. Kavlade upp ärmen, blundade, stack ner handen i det äckliga diskvattnet och drog ur proppen. Diskade upp all den gamla disken medan jag lyssnade på *Persson sjonger Persson* på full patte. När jag var klar hade händerna skrumpnat ihop som om jag legat i badet en hel timme. Men det började likna något nu. Efter att ha slängt alla gamla tidningar gick jag och handlade. Köpte två minutbiffar, potatis, lök och ett block med rutigt papper. Inne på AG's gick två gamla kärringar och gnällde så att hela världen kunde höra det. Det var ett eller annat som de inte kunde hitta.

– De byter plats på allting.

– Ja, man hittar ju ingenting nu längre.

– Nä, det är fruktansvärt.

Apropå frukt så gick jag in till frukthandlaren på hörnet och handlade ett stort nät apelsiner, tre avokador och en påse pistagenötter. På Värnhemstorget stod predikanten och sjöng med i en dansbandslåt. Sedan satte han igång att predika. Han var frälst, sa han, av Herren Jesus Kristus. Härligt frälst. Det betydde väl antagligen att han var räddad. Skulle samma sak kunna rädda mig? Jag trodde inte det. Men förhoppningsvis kunde han frälsa någon av de oroliga själar som drev omkring på torget med sina skitiga kläder och tandlösa munnar. På gatan utanför grannporten mötte jag brevbäraren. Hade vi stött på varandra inne i trappen eller på gården hade vi morsat på varandra. Det gjorde vi inte nu. Människor var jävligt konstiga. Jag förstod mig inte på oss. Det var runt fem grader och fuktigt i luften. Jag hade vinterrock, halsduk, mössa och handskar. Den tomten sprang omkring i t-shirt och kortbrallor. Jag hade fått en idé om hur jag skulle kunna få styr på tillvaron. Om jag konstruerade ett belöningssystem för mig själv där jag fick poäng när jag gjorde vissa saker så kanske det skulle gå lättare för mig att hålla disciplinen. Jag tog ett rutigt A4 och ritade ut sju kolumner i olika bredd. Ovanför en skrev jag Frukt, över en annan Grönt, som i grönsaker. En tredje fick rubriken Meditation. En pil som pekade uppåt fick symbolisera uppstigning, en nedåtriktad pil sänggående. Längst ut till höger skrev jag Ute, där jag tänkte fylla i hur många minuter jag var utomhus varje dag. Sedan räknade jag sju rutor nedåt och drog ett streck tvärs över pappret. Det var en vecka. Sju sådana veckoblock fick jag plats med. I första kolumnen som hette Datum skrev jag in just datum med början kommande måndag. När det var klart tänkte jag att jag skulle tjuvstarta lite och sätta mig och meditera i stora rummet. Jag hade läst någonstans i någon slags meditationshandbok att det var viktigt att ryggen var rak så att energiströmmarna i den eteriska kroppen kunde flöda fritt. Lotusställningen var väl den man egentligen skulle sitta i. Jag satte mig på mattan och la vänster fot på höger lår. Det var meningen att vänster knä skulle vara i golvet men det var inte ens nära. Jag tittade på mitt utsträckta högerben. Nu var det meningen att jag skulle ta höger fot och placera den ovanpå vänster lår. Jag försökte verkligen. Självklart var det helt omöjligt. Det hade stått i boken att det underlättade om man la en kudde under häcken. Jag hämtade min kudde och satte röven i ansiktet på Skalman. Jag slet och drog i benen men det enda som hände var att det gjorde fruktansvärt ont. Men om jag bara satte mig på knä med ryggen rak då? I två minuter höll jag ut. Tydligt var jag så jävla stel i vristerna för de protesterade vilt och det blev bara värre. Till slut sket jag i alltihop och la mig platt på golvet. Kunde ryggen bli mer rak än när man låg ner? ”I forgot my mantra” som Jeff Goldblum sa, men det ansågs ju att aum eller ohm eller hur det nu var skulle vara bäst. Jag låg på rygg och aumade varje gång jag andades in och andades ut. Det tog mig mindre än fem minuter att somna. Frågan var hur länge jag behövde hålla mig vaken för att

det skulle räknas som meditation. Eller snarare för att jag skulle få lov att sätta ett kryss i den kolumnen. Jag bestämde mig för att sätta gränsen vid tio minuter. Det fick min själ räcka. När jag ätit minutbiff med stekt lök diskade jag direkt och gick sen in och satte på *Hög standard*. Det började redan bli svårt att komma på saker att skriva om varje låt. Jag visste inte tillräckligt mycket om musik för att tala om vad det egentligen var de höll på med på skivan. Det enda jag kunde säga var hur jag tyckte att det lät. Det kanske inte var så imponerande. *Styr den opp* var en jävligt bra coverversion. Den var bättre än Bob Marleys egen. Långsammare, sexigare. ”Jag har en slickepinne som du kan få smaka.” Jag försökte föreställa mig Peps i sängen, men slutade rätt snart. Sen spelade jag *Djupt i mitt hjärta* fyra gånger i rad på allt högre volym. Av gammal vana gick jag fram till fönstret och tittade över gatan. Inget att se. Nere på trottoaren gick en ful jävel i skinnjacka och med stor kagge och rökte. Han såg ut som om han ägde hela gatan.

– Jävla gangster, muttrade jag, utan att ha en aning egentligen.

Men det rörde sig en del folk i krokarna som kanske inte var Guds bästa barn direkt. Jag ville flytta härifrån, men visste inte vart. Någonstans ut på landet men det var ju bara en orealistisk dröm. Fast det kunde vara skönt att drömma ibland. Jag ville ha en hund, men det var för trångt i lägenheten tyckte jag. En massa hundhår överallt. Dessutom hade jag inte råd. Likadant var det med bil. Men vad skulle jag med bil till så länge jag bodde mitt i stan? Så kom jag på att det var fredagskväll. Det kanske var något kul på tv. Nej, det var det inte. Men jag slog upp pistaschnötterna i en skål och satte på *En dag på kapplöpningsbanan*.